

РЕШЕНИЕ

№ 1071

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8434** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.14, ал.3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба, депозирана от Общинската служба по земеделие-Източна чрез адв.П., против Решение № 9164 от 01.06.2023 г., постановено от Софийския районен съд по гр.дело № 34888/2022 г., с което е прогласена нищожността на Решение № 2507/25.01.1998 г. на ПК-с.Л. /понастоящем ОСЗ-Източна/, издадено по преписка, образувана по заявление вх.№ 2507/04.08.1992 г. от наследниците на С. С. Ц. /Й./; и е отменил Решение № 2/19.04.2001 г. на ПК-с.Л. /понастоящем ОСЗ-Източна/, издадено по същата преписка.

Касаторът излага доводи, че решението на СРС е неправилно, постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон и при допуснато нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че СРС неправилно е приел първото решение за нищожно, доколкото същото не е представено в оригинал поради обективни пречки за това. Пзовава се на заключението на изслушаната пред СРС експертиза, както и на пояснението, направено в хода на съдебното производство, според което Решение № 2507/15.09.1994 г. на ПК-с.Л. е единствено за признаване правото на собственост върху земеделските земи. Счита, че при постановяване на решението си ОСЗ-Източна е взела предвид всички събрани доказателства, а постановените решения са валидни

административни актове. Моли за отмяна на обжалваното решение и решаване на спора с отхвърляне на жалбата. Претендира адвокатско възнаграждение. В с.з. касаторът чрез процесуалния си представител адв.Й. поддържа касационната жалба, моли за отмяна на съдебния акт и за отхвърляне на жалбата. Заявява, че не претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касация – Х. Й. Н. чрез адв.Б. моли Съда да отхвърли касационната жалба. Претендира сторените по делото разноски, съгласно представен списък.

Заинтересованата страна – Трънка Д. С., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – Р. Б. С., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – К. Б. С., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – Е. С. С., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – С. Г. С., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – М. Г. М., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – К. Н. С., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – Е. С. С., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – Л. С. С., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – И. Х. Л., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

Заинтересованата страна – И. Й. Й., не се явява, не изпраща представител, не взема отношение по касационната жалба.

С. градска прокуратура чрез прокурор К. предлага на Съда да остави в сила решението на СРС.

Административен съд-София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК във вр.с чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ от надлежна страна, чрез надлежно упълномощен адвокат и при наличие на правен интерес от обжалване.

СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

Х. Й. Н. е една от наследниците на С. Й. И., Ц., Л.

Със заявление вх.№ 2507/04.08.1992 г., подадено от С. Х. С. - наследник на С. Ц., е заявено възстановяване на собствеността върху три земеделски земи в землището на [населено място].

ПК-с.Л. е постановила Решение № 2507/15.09.1994 г., с което е признала и определила за възстановяване правото на собственост на наследниците на С. С. Ц. /Й./, нива от 2.00 дка в местн.«М. път». С решение със същия номер и от същата дата, е възстановено правото на собственост върху други два имота – нива от 2.500 дка в

местн.«Песъко» и нива от 3.500 дка в местн.«Висо».

СРС е посочил, че по делото е представено Решение № 2507/25.01.2018 г., с което е признато правото на собственост на наследниците на С. С. Ц. /Й./ върху 3 имота, като за два от тях се възстановява собствеността, а за третия е постановен отказ поради наличие на пречки по чл.10б, ал.1 ЗСПЗЗ. Съдът е допълнил, че в с.з. от 28.03.2023 г. пълномощникът на ответника е пояснява, че решението е разпечатка от системата на ОСЗ, тъй като оригиналът с подписите на членовете на ОСЗ е унищожен поради наводнение в архива на ОСЗ.

При така установената фактическа обстановка районният съд е приел от правна страна, че процесното решение от 25.01.1998 г. на ПК-с.Л. е недействително, тъй като представеният екземпляр не е подписано от началника и членовете на ПК-с.Л., а наред с това комисията е действала в незаконен състав. По отношение на второто решение Съдът е приел, че липсата на валидно взето и влязло в сила решение по чл.10б ЗСПЗЗ е пречка, за да се развие законосъобразно процедурата по обезщетяване на правоимащите лица.

По същество въпросът за основателността на касационната жалба почива на следните съображения:

Предметът на касационната проверка е уреден в нормата на чл.218 АПК. Според ал.2 от същата, за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно. При тази проверка касационната инстанция констатира следното:

По силата на § 19, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Административнопроцесуалния кодекс (обн. - ДВ, БР. 39 от 2011 г., изм. - ДВ, бр. 58 от 2017 г., в сила от 18.07.2017 г., изм. - ДВ, бр. 102 от 2022 г., в сила от 01.01.2023 г., изм. - ДВ, бр. 102 от 2023 г.), индивидуалните административни актове по ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ и отказите за издаването им, с изключение на тези, издадени от министъра на земеделието и храните, могат да се обжалват пред районния съд по местонахождение на имота по реда на Административнопроцесуалния кодекс. След като за обжалването на тези решения се прилага АПК, следва да се проследи с какво искане е бил сезиран Софийският районен съд и как кодексът е бил приложен от първата съдебна инстанция.

Производството пред СРС по гр.дело № 34888/2022 г. е било образувано по жалба на Х. Й. Н., подадена с вх.№ ПО-П-10457/17.06.2022 г. чрез адв.Б., против Решение № 2/19.04.2001 г. на ПК-с.Л.. Формулираният в жалбата петитум е бил за отмяна на указаното решение. В първото с.з., проведено на 08.11.2022 г., жалбоподателката Н. се е явила лично и е заявила, че поддържа така подадената жалба, като е изтъкнала, че не иска да бъде обезщетена, а имотът да ѝ бъде реално възстановен. Допълнила е, че не е обжалвала решението от 1998 г. В това с.з. Съдът е допуснал изслушването на съдебно-оценителна експертиза.

Впоследствие, в с.з., проведено на 28.03.2023 г. (трето по ред), пълномощникът на жалбоподателката адв.Б., обяснявайки защо не е поставил допълнителни задачи към вещото лице, каквато възможност му е била предоставена, и коментирайки решение от 25.01.1998 г., е заявил дословно следното: "Аз оспорвам самото решение като наличие на такова решение... Аз обжалвам решението от 25.01.1998 година. Обжалваме решението от 2001 г. за определяне на обезщетение на самото решение от 1998 година". По това нововъведено оспорване Съдът не е взел отношение нито в това заседание, нито по-късно до приключване на съдебното дирене.

В обжалваното съдебно решение СРС е приел, че жалбата, с която е сезиран, е насочена срещу Решение № 2/20.04.2001 г. на Поземлена комисия – [населено място]. Наред с това обаче, Съдът е постановил съдебния си акт както по отношение на Решение № 2/20.04.2001 г. на ПК-с.Л., отменяйки го като незаконосъобразно, така и по отношение на Решение № 2507/25.01.1998 г. на ПК-с.Л., прогласявайки нищожността на същото.

Касационната инстанция намира, че районният съд се е произнесъл по оспорване на Решение № 2507/25.01.1998 г. на ПК-с.Л., с каквото не е бил сезиран. По силата на чл.150, ал.1 АПК (ред. - ДВ, бр.15 от 2021 г.) жалбата или протестът се подава в писмена форма и трябва да съдържа: 1. посочване на съда; 2. трите имена и адрес, телефон, факс и електронен адрес, ако има такъв - за българските граждани, съответно името и длъжността на прокурора, номера на телефона, факса или телекса или електронен адрес, ако има такъв; 3. трите имена и адрес, личния номер - за чужденец, и адреса, заявен в съответната администрация, телефон, факс и електронен адрес, ако има такъв; 4. фирмата на търговеца или наименованието на юридическото лице, изписани и на български език, седалището, последния посочен в съответния регистър адрес на управление и електронния му адрес; 5. означение на обжалвания административен акт; 6. указание в какво се състои незаконосъобразността на акта; 7. в какво се състои искането; 8. подпис на лицето, което подава жалбата или протеста.

Изявленията на адв.Б. в с.з. от 28.03.2023 г. не могат да се приемат за оспорване, доколкото същите не отговарят на нито едно от изискванията на закона, цитирани по-горе. При това положение се налага изводът, че срещу Решение № 2507/25.01.1998 г. на ПК-с.Л. липсва предявена жалба с необходимите реквизити по чл.150, ал.1 АПК, като липсва и формулиран петитум.

Тъй като нормата на чл.144 АПК препраща към ГПК за неуредените случаи, Съдът съобрази, че в случая адв.Б. не е извършил пояснение или допълнение на иска (жалбата) по реда на чл.143, ал.2 ГПК, нито изменение на иска по чл.214 от същия кодекс, защото е предявил до Съда съвсем ново и различно искане. Не е налице и инцидентно произнасяне по чл.17, ал.2 ГПК. Указаната разпоредба дава възможност на Съда да се произнася инцидентно по валидността на административен акт, но само в рамките на гражданско съдебно производство, а поставеното за разглеждане е административно, както се изясни по-горе.

Като се е произнесъл по оспорване, с което не е бил сезиран, Софийският районен съд е постановил недопустимо решение, което следва да бъде обезсилено в частта на прогласена нищожност на Решение № 2507/25.01.1998 г. на ПК-с.Л. /понастоящем ОСЗ-Източна/, издадено по преписка, образувана по заявление вх.№ 2507/04.08.1992 г. от наследниците на С. С. Ц. /Й./.

В останалата част касационната инстанция констатира, че съдебният акт се базира на неправилно установена фактическа обстановка. СРС е приел, че с Решение № 2507/15.09.1994 г. е призната собствеността върху нива от 2.00 дка в местн.«М. път». Внимателният прочит на административния акт (л.21, л.75, л.85 от гр.дело № 34888/2022 г.) води до извода, че такъв имот не фигурира в решението. По-нататък СРС е посочил, че с решение със същия номер и от същата дата, е възстановено правото на собственост върху други два имота – нива от 2.500 дка в местн.«Песъко» и нива от 3.500 дка в местн.«Висо», без да съобрази, че това е същото решение, коментирано в предходното му изречение.

Освен това СРС е посочил, че по делото е представено Решение № 2507/25.01.2018 г.,

но такова решение изобщо липсва по съдебната преписка.

Мотивите за отмяна на Решение № 2/19.04.2001 г. на ПК-с.Л. изцяло се основават на недопустимо прогласената нищожност на Решение № 2507/25.01.1998 г. Това налага съдебното решение в тази част да бъде отменено и делото да се върне за ново разглеждане в СРС, при което Съдът да се произнесе по законосъобразността на административния акт, с жалбата срещу който е бил сезиран. В тази част на спора Съдът следва да изложи самостоятелни мотиви по твърденията на жалбоподателката за незаконосъобразност на Решение № 2/19.04.2001 г. на ПК-с.Л..

На основание чл.226, ал.3 АПК първоинстанционният съд следва да се произнесе по отправените претенции за присъждане на разноски.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с § 19, ал.1 от ЗИД на АПК, Административният съд-С. град, VIII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 9164 от 01.06.2023 г., постановено от Софийския районен съд по гр.дело № 34888/2022 г., В ЧАСТТА МУ, с която е прогласена нищожността на Решение № 2507/25.01.1998 г. на ПК-с.Л. /понастоящем ОСЗ-Източна/, издадено по преписка, образувана по заявление вх.№ 2507/04.08.1992 г. от наследниците на С. С. Ц. /Й./.

ОТМЕНЯ Решение № 9164 от 01.06.2023 г., постановено от Софийския районен съд по гр.дело № 34888/2022 г., В ЧАСТТА МУ, с която е отменено Решение № 2/19.04.2001 г. на ПК-с.Л. /понастоящем ОСЗ-Източна/, издадено по преписка, образувана по заявление вх.№ 2507/04.08.1992 г. от наследниците на С. С. Ц. /Й./.

ВРЪЩА делото в тази част за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.